

59 – אכן מנחת מחבת לשם מרחשת אין מעשיה מוכיחים שהיא מחבת, שכן יתכן שהקדישה לשם מרחשת. אך לשיטת רבי שמעון
 60 בברייתא (ש) לא כן הוא. כִּינן דְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן באומר 'הרי עלי
 61 מחבת' והביא מרחשת שאף ידִי נִדְרוּ יָצָא. אֲלָמָּה מוכח מדבריו
 62 קְבִיעוּתָא דְמָנָא ו-קביעת הכלי בשעת הנדר ולא בלום הוא, אלא
 63 יוצאים ידי נדר של מנחת מחבת אף במנחת מרחשת, ואם כן לא שָׁנָא
 64 אָמַר זו ולא שָׁנָא אָמַר עָלַי, וגם כשהקדיש את הסולת לשם מנחת
 65 מחבת אין חל עליה שם 'מחבת' כדיבור בלבד, ועל כן אפשר
 66 לשנותה ולהביאה מרחשת.
 67 עוד מקשה הגמרא: לדברי רבי שמעון הסובר שכל שמעשי הקרבן
 68 מוכיחים עליו אין בו משום שינוי קודש. אֲלָּא מַעֲתָה עוֹלָה שְׁשֻׁחַט
 69 לְשֵׁם הַטָּמֵת הַנְּרָצָה, דְהַרִּי הָאֵי עוֹלָה בַּאֵה מִזְבֵּחַ וְאֵילוּ הָאֵי חֲטָאת
 70 בַּאֵה מִנְקֵבָה, ומכך שבאה זכר מוכח שהיא עולה, ומדוע אינה מרצה
 71 בשינוי קודש. מתרצת הגמרא: כִּינן דְאִיכָא שְׁעִיר חֲטָאת שֶׁל נִשְׂא
 72 דְבָכֵר הוּא, כל הרואה את הכהן השוחט את העולה לשם חטאת לא
 73 יִדְעֵה שְׂחָא מְכּוּב בְּדַבְרֵיהּ, שכן יסבור שהוא שוחט לשם חטאת
 74 נשיא.
 75 שוב מקשה הגמרא: אם אָמַר השוחט עולה, 'הריני שוחטה לְשֵׁם
 76 הַטָּמֵת יְחִיד', מַאי אִיכָא לְמִימַר, הלא באופן זה ניכר לכל שהוא
 77 מכוב, שכן חטאת יחיד אינה באה זכר, ומדוע אין העולה מרצה.
 78 ותו – ועוד יש להקשות חֲטָאת יְחִיד שְׁשֻׁחַחָה לְשֵׁם עוֹלָה תְּרָצָה,
 79 דְהַרִּי חֲטָאת בַּאֵה נִקְבָּה וְעוֹלָה בַּאֵה זָכָר, וכששוחט נקבה לעולה
 80 המראה שלה מוכיח עליה שהיא חטאת ולא עולה. מתרצת הגמרא:
 81 נְקֻבוֹת חֲטָאת מִיבְּסִיָּא ו-מכוסהו בְּאֵלֶיהָ שבובנה, ואין הרואה
 82 מבחין אם היא זכר או נקבה, ועל כן אין ניכר על מחשבת השוחטה
 83 לשם עולה שהוא מכוב.
 84 שוב מקשה הגמרא: הַתִּינַח – תירוץ זה מיישב מדוע חטאת שנשחטה
 85 לשם עולה פסולה רק הִיכָא דְאִיִּיתִי ו-שהביא לחטאתו כְּבִשָּׁה שִׁשׁ
 86 לה אליה, אבל אם אִיִּיתִי שְׁעִירָה ושחטה לשם עולה מַאי אִיכָא
 87 לְמִימַר, הלא אין לשעירה אליה, וניכר עליה שהיא נקבה שאינה
 88 ראויה לעולה. מתרצת הגמרא: אֲלָּא הַהִבְדֵּל בֵּין זָכָרִים לְנִקְבוֹת
 89 לְאוֹ אֲדַעְתִּיהוּ דְאִינְשֵׁי – אין אנשים שמים אליו את לבם, ועל כן
 90 אין ניכר שהוא מכוב בדבריו כשאומר על חטאת ששוחטה לשם
 91 עולה.
 92 עוד מקשה הגמרא: פֶּסַח שְׁשֻׁחַטוּ לְשֵׁם אֲשֶׁם לִירְצוֹ, דְהַרִּי
 93 הָאֵי פֶּסַח בַּאֵה רַק שֶׁהָ בֶּן שְׁנָה, וְאֵילוּ הָאֵי אֲשֶׁם בַּאֵה רַק מֵאִיל בֶּן
 94 שְׁתַּיִם, וניכר עליו שהוא פסח ולא אשם, ומדוע הוא נפסל משום
 95 שינוי קודש. מתרצת הגמרא: כִּינן דְאִיכָא אֲשֶׁם נְזִיר וְאֲשֶׁם מִצְרַע
 96 שבאים מכבש בן שנה, לֹא פְּסִיקָא לֵיהּ – לא ברור לו לרואה את
 97 השוחט פסח לשם אשם שהוא מכוב, שכן יסבור שהוא שוחט לשם
 98 אשמות אלו שהם בני שנה.
 99 שוב מקשה הגמרא: אם אָמַר על הפסח שהוא שוחטו לְשׁוֹם אֲשֶׁם
 100 גִּילּוֹת וְלְשׁוֹם אֲשֶׁם מַעֲרִילוֹת הַבָּאִים מֵאִיל בֶּן שְׁנַתִּים מַאי אִיכָא
 101 לְמִימַר, הלא באופן זה בודאי ניכר על דבריו שהם שקר.
 102 ותו – ועוד קשה אֲשֶׁם גִּילּוֹת וְאֲשֶׁם מַעֲרִילוֹת שְׁשֻׁחַחְתוּ לְשׁוֹם פֶּסַח
 103 לִירְצוֹ ו-ירצו, דְהַרִּי פֶּסַח הוּא בֶּן שְׁנָה, וְהִנְי אֲשׁוֹמוֹת בָּאִים רַק מֵאִיל
 104 שהוא כבש בן שתי שָׁנִים, ומאחר שמראיתם מוכיחה עליהם מדוע
 105 אינם עולים לשם חובה. מתרצת הגמרא: אֲלָּא הַהִבְדֵּל בֵּין כֶּבֶשׂ בֶּן
 106 שְׁנָה לְבֵין אֵיל בֶּן שְׁתֵּי שָׁנִים לְאוֹ אֲדַעְתִּיהוּ דְאִינְשֵׁי – אינו ידוע
 107 לבני אדם, משום דְאִיכָא בֶּן שְׁנָה דְמִיתוּ ו-שנראה בְּכֵן שְׁתַּיִם
 108 וְאִיכָא בֶּן שְׁתַּיִם דְמִיתוּ בְּכֵן שְׁנָה.
 109 עוד מקשה הגמרא: שְׁעִיר עֲזִים שֶׁל חֲטָאת שְׁשֻׁחַטוּ לְשׁוֹם אֲשֶׁם
 110 שאינו בא אלא מכבשים או מאילים לִירְצֵי, דְהַרִּי הָאֵי כֶּבֶשׂ יֵשׁ לוֹ
 111 צִמְרֵי, וְאֵילוּ הָאֵי שְׁעִיר יֵשׁ לוֹ שְׁעִיר וְלֹא צִמֵּר, ומאחר שהבדל זה
 112 ידוע לכל אדם, נמצא שניכר על מחשבת שינוי זו שהיא שקר, ואם
 113 כן מדוע הוא נפסל משום שינוי קודש. מתרצת הגמרא: אָמַרִי
 114 הַרְּאִים שֶׁיִּבְרָא אוֹכְמָא ו-איל שחור) הוּא שְׁנַגּוּ צִמְרוֹ וְנִרְאָה כְּמוֹ
 115 שְׁעִיר, ואין מראהו מוכיח על מחשבת השוחטו לשם אשם שהיא

1 מתרצת הגמרא: אין מעשי עולת העוף מוכיחים עליה שהיא עולה
 2 ולא חטאת, משום דְאִמְרֵי הַרְּאִים עַל מִיצוֹי דְמוֹה, דְלִמָּא מִיצוֹי
 3 דְבָתֵר ו-שלאחר) הוּא, ואף ממה שהוא ממצה את הדם
 4 למעלה ולא למטה אין הוכחה שהיא עולה, דְאָמַר מִר – שהרי שנינו
 5 בובחים (גט), מִיצָה אֵת דְמָה שֶׁל חֲטָאת הָעוֹף בְּכָל מְקוֹם בְּמִנְחָה
 6 בְּשִׁירָה.
 7 עוד מקשה הגמרא: לדברי רבה בשיטת רבי שמעון שכל שמעשי
 8 מוכיחים איזה קרבן הוא אינו נפסל בשינוי קודש, הַטָּמֵת הָעוֹף שְׁהָה
 9 דְמָה לְמָטָה מחוט הסיקרא כדינה לְשֵׁם עוֹלַת הָעוֹף תְּרָצָה. דְהַרִּי
 10 מַעֲשִׂיהָ מוֹכִיחִין עָלֶיהָ דְחֲטָאת עוֹף הִיא, משום דְאֵי עוֹלַת הָעוֹף
 11 הִיא, לְמַעַל הָיָה עֶבֶד לָהּ, וּמִיצוֹי הָיָה עֶבֶד לֵיהּ – למעלה מחוט
 12 הסיקרא היה לו לעשותה, וכן היה עליו לתת את דמה במיצוי ולא
 13 בהזאה. מתרצת הגמרא: הִכִּי נָמִי – אכן לדעת רבי שמעון היא
 14 כשירה ומרצה, אֲלָּא מַה שֶׁאָמַר לְפִי שְׁאִין הַמְּנַחֲת דְמוֹת
 15 לְזִבְחִים, שמשמע שמודה בובחים בשינוי קודש פוסל בהם, הרי
 16 קָאָמַר לְזִבְחִים וְלֹא אָמַר לְעוֹפוֹת, ולעולם יש קרבנות עוף שאכן
 17 דומים למנחות ואינם נפסלים בשינוי קודש.
 18 עוד מקשה הגמרא: קְדָשִׁי קְדָשִׁים שְׁשֻׁחַחְתוּ בְּצִפּוֹן הַעוֹרָה כְּדִינָם
 19 לְשֵׁם קְדָשִׁים קָלִים לדעת רבי שמעון לִירְצוֹ ו-ירצו), שהרי מַעֲשִׂיהֶן
 20 מוֹכִיחִין עָלֵיהֶן דְקְדָשִׁים נִינְהוּ, משום דְאֵי קְדָשִׁים קָלִים הִם,
 21 בְּדָרוֹם הַעוֹרָה הָיָה עֶבֶד לָהּ – היה שוחט אותם. מתרצת הגמרא:
 22 אִימֹר – הלא יש לומר דְאָמַר רַחֲמֵנָא שְׁחִיטת קָלִים כְּשֶׁרָה
 23 אָף בְּדָרוֹם, אולם דווקא בְּדָרוֹם מִי ו-וכי אָמַר הַכְּתוּב
 24 כֵן, דְהַרִּי תִנֵּן בּוֹבָחִים (גה) 'קְדָשִׁים קָלִים שְׁחִיטְתֶּן בְּכָל מְקוֹם בְּעוֹרָה'.
 25 עוד מקשה הגמרא: קְדָשִׁים קָלִים שְׁשֻׁחַחְתוּ בְּדָרוֹם הַעוֹרָה לְשֵׁם
 26 קְדָשִׁים קְדָשִׁים לִירְצוֹ, שהרי מַעֲשִׂיהֶן מוֹכִיחִין עָלֵיהֶן דְקְדָשִׁים קָלִים
 27 נִינְהוּ, משום דְאֵי קְדָשִׁים קְדָשִׁים הִם בְּצִפּוֹן הָיָה עֶבֶד לָהּ, שכן
 28 שְׁחִיטת קְדָשִׁים קְדָשִׁים הִיא דווקא בְּצִפּוֹן. מתרצת הגמרא: כְּשֻׁחַחְתֶּם
 29 בְּדָרוֹם לְשֵׁם קְדָשִׁים קְדָשִׁים, אָמַרִי הַרְּאִים שְׁקָדְשִׁי קְדָשִׁים נִינְהוּ,
 30 וּמִיָּעֶבֶר הוּא דְעֶבֶר וְשֻׁחַחְתוּ לָהּ בְּדָרוֹם – אלא שעבר על דין צפון
 31 שנאמר בהם ושחטם שלא במקומם בדרום.
 32 מקשה הגמרא: אֵי הִכִּי הַקּוֹמֵץ מַחֲבֵת לְשֵׁם מַרְחֶשֶׁת נָמִי יֵשׁ לוֹמַר
 33 שאין מעשיה מוכיחים עליה, אלא הָאֵי – האדם שרואה דְמִיתָא קָמִין
 34 לָהּ לְמַרְחֶשֶׁת אָמַר, הָאֵי מְנַחַת מַרְחֶשֶׁת נָדָר, וְהָאֵי מַחֲבֵת לָהּ –
 35 ומה שמביאה בְּמַחֲבֵת באמת מנחה מַרְחֶשֶׁת הִיא כְּפִי שְׁנֵדָר,
 36 וּמִיָּעֶבֶר הוּא דְעֶבֶר וְאֵתִיבָה בְּמַחֲבֵת – אלא שעבר והביאה מחבת
 37 במקום להביאה מרחשת, ויסבור שהכהן הקומצה לשם מרחשת אינו
 38 מכוב, אלא קומץ אותה לשם מה שהיא באמת, ומדוע אין רבי שמעון
 39 פוסלה משום שינוי קודש. מתרצת הגמרא: הָתֵם בְּמַחֲבֵת לְשֵׁם
 40 מַרְחֶשֶׁת כִּי נָמִי ו-גם אם) מְנַחַת מַרְחֶשֶׁת נָדָר, מכל מקום כִּי מִיתִי
 41 לָהּ ו-כשמביאה) בְּמַחֲבֵת, מַחֲבֵת הִיא – יש לה דין מחבת ולא
 42 מרחשת. בְּדָתֶנָּן לַהֲלֵן (גב), הָאִמֹר 'הרי עלי' להביא מנחה בְּמַחֲבֵת'
 43 וְהִבִּיא אוֹתָהּ בְּמַרְחֶשֶׁת, וכן הנודר 'הרי עלי' בְּמַרְחֶשֶׁת וְהִבִּיא
 44 בְּמַחֲבֵת' מַה שְׁהִבִּיא הִבִּיא, והיא קריבה לשם אותו מין מנחה
 45 שהביא ולא לשם מין המנחה שנדר, וְאוֹלָם יְדִי נִדְרוּ לֹא יָצָא. נמצא
 46 שאף אם נדר הבעלים במרחשת, מכל מקום מאחר שבאה מחבת
 47 מעשיה מוכיחים עליה שהיא מחבת, והכהן שקומצה לשם מרחשת
 48 מכוב בדבריו.
 49 שוב מקשה הגמרא: וְדִלְמָא – יסבור הרואה שאָמַר הבעלים על
 50 סולת מסוימת 'הרי סולת זו קדושה לְהִבִּיא אותה מנחה בְּמַחֲבֵת'
 51 וְהִבִּיא אותה בְּמַרְחֶשֶׁת, שמכל מקום היא קדושה בקדושת מחבת,
 52 בְּדָתֶנָּן בְּמַשְׁנֵה לַהֲלֵן (ש) האומר 'הרי זו' לְהִבִּיא בְּמַחֲבֵת וְהִבִּיא
 53 אותה בְּמַרְחֶשֶׁת, או שנדר 'הרי זו' בְּמַרְחֶשֶׁת וְהִבִּיא אותה בְּמַחֲבֵת,
 54 הָרִי זו פְּסוּלָה. שכן מאחר שהקדישה לשם מחבת חל בגופה שם
 55 מחבת, ואף אם הביאה במרחשת לא משתנה שמה. נמצא שלדעת
 56 הרואה הסובר שהקדישה הבעלים למחבת, הכהן הקומץ מרחשת זו
 57 לשם מחבת אינו מכוב אלא עובר על דין הבאתה, ואם כן יש לה
 58 להיפסל משום שינוי קודש. מתרצת הגמרא: לְשִׁיטַת רַבֵּנָן הִכִּי נָמִי

במסכת סנהדרין: ד' אָמַר לִיהּ הָהוּא מִינָא לְרַבֵּן גַּמְלִיאֵל, – "מין" 27
 מסויים אמר לרבן גמליאל: אָמַרְתוּ כָּל פִּי עֵשְׂרָה שְׁכִינְתָא 28
 שְׂרִיא, – אתם אומרים שעל כל עשרה מישראל שורה השכינה, 29
 כְּמָה שְׁכִינְתָא אֵית לְכוּ? – אם כך, כמה שכינות יש לכם? 30

וְהַשִּׁיב לוֹ – רבן גמליאל: 31
 מִשְׁלַל מְאוּר הַשְּׁמַשׁ הַנִּכְנָס 32
 פְּחִלּוֹנוֹת רְפִים כּו', – אף 33
 שאור השמש מאיר על ידי 34
 חלונות אין-ספור, אין בכך 35
 משום "ריבוי" של כל מיני 36
 אורות, כי אם אור אחד – 37
 אור השמש; כך גם כשאר 38
 השמש מאיר דרך זכוכית 39
 צבועה, והאור מקבל את צבע הזכוכית – הרי שאין בכך משום 40
 "שינוי" באור עצמו – אור השמש נשאר תמיד בגוונו העצמי. רק 41
 שבעיני המסתכל נראה האור בגוון אחר, מפני שהוא מקבל את 42
 האור על ידי השתקפותו בזכוכית הצבועה. ומכאן ה"שינוי" 43
 כביכול, הנראה לו. משל נוסף על כך (קרוב יותר לחושו של אדם): 44
 מים הנמצאים בכלי של זכוכית ומקבלים צבע הכלי – הרי שהמים 45
 עצמם לא נשתנו בצורתם, שכן, בהוצאת המים מהכלי, אין להם 46
 יותר צבע הכלי. כך גם בנמשל, ביחס להשראת השכינה, שהאור 47
 עצמו הוא אותו אור, בלי שינוי וריבוי ח"ו; כל ההבדל נובע רק מן 48
 הצורה שבה אור זה מתקבל בעצם שעליו הוא שורה, וְהַמְשָׁבִיל 49
 יָבִין: – בין חסידים היתה ל"המשכיל יבין", הוספה של ביטוי: 50
 "והעובד מרגיש". כלומר: מי שעובד את ה' מרגיש את הענין, 51
 שהוא למעלה בהרבה מאשר להבין. 52

ליקוטי אמרים

שריא. והנה כל בחי' המשכת אור השכינה שהיא 1
 בחי' גילוי אור א"ס ב"ה אינו נקרא שינוי ח"ו בו ית' 2
 ולא ריבוי כדאיתא בסנהדרין דאמר ליה ההוא מינא 3
 לרבן גמליאל אמריתו כל בי עשרה שכינתא שריא 4
 כמה שכינתא אית לכו והשיב לו משל מאור השמש 5
 הנכנס בחלונות רבים כו' והמשכיל יבין: 6

הכוונה שהשראת השכינה מורגשת בתוכם, אלא היא שורה 1
 עליהם, באופן של מקיף. מכיוון שלפי האמור, קיימים הבדלים 2
 בדרגות השונות של השראת השכינה: כפי שהיא בנפש האלקית, 3
 כפי שהיא בכוח הנפש הבהמית העושה את המצוה¹⁰, כפי שהיא 4
 בנפש הבהמית בכלל, וכפי 5
 שהיא בגוף שהיא בבחינת 6
 מקיף בלבד, על ידי עשיית 7
 מצוה, על עשרה שאינם 8
 עוסקים במצוה, על אחד 9
 שאינו עוסק במצוה (הערת 10
 כ"ק אדמו"ר שליט"א – 11
 כלומר: בהשראת השכינה 12
 על הגוף עצמו, אפשר גם 13
 לחלק בין ההשראה הבאה על ידי קיום מצוה, להשראה שעל 14
 עשרה מישראל וכו' – (כמפורט). – בא רבנו הזקן לומר שכל אחד 15
 מאופני השראת השכינה, אינו פועל שינוי ח"ו או ריבוי באור. 16
 ההבדל הוא רק בכך, כיצד קולטים את ההשראה אותם גופים 17
 שעליהם שורה השכינה. ואילו באור עצמו אין שום שינוי. ובלשון 18
 ה"תניא": וְהֵנָּה, כָּל בְּחִינַת הַמְשָׁכַת אֹרֶן הַשְּׁכִינָה, שְׁהִיא 19
 בְּחִינַת גִּלּוּי אֹרֶן-אֵין-סוּף בְּרוּךְ-הוּא – שכן, הקב"ה הרי נמצא 20
 בכל מקום, אלא שהוא מוסתר מהנבראים – החידוש שבהשראת 21
 השכינה הוא, שישנה ההתגלות של אור אין סוף, גילוי זה של אור 22
 אין סוף אינו נִקְרָא שְׁנוּי תָּם וְשָׁלוֹם בּוֹ יְתִבְרַךְ, וְלֹא רְפוּי, – 23
 העובדה שקודם לא היתה השראת השכינה ולאחר מכן היא ישנה 24
 – אינה אומרת שבהקב"ה נשתנה או ניתוסף משהו ח"ו על מה 25
 שהיה קודם, כְּדֵאִתָּא בְּסִנְהֶדְרִין¹¹ – כמו שהגמרא אומרת 26

– גם שלא בשעת עשיית מצות, מובן הטעם ע"ז – דשכינתא שריא – הוא ג"כ תמידי, דתמיד שריא (ולא שנעשה זה ע"י עשיית מצוה), ולכן
 צ"ע בפ"י התניא". 9. הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א: "גם זה אינו שייך לעשיית מצוה (ובזה תובן קצת השייכות כאן)". הרבי שליט"א מתרץ
 בהערותו האמורה: לכאורה אין למאמר חכמינו ז"ל זה כל שייכות לענינו בו מדובר אודות האור המקיף הנמשך על הנפש הבהמית ועל הגוף
 על ידי מצוה, שכן מה שהשכינה שורה על כל עשרה בישראל, זהו תמיד, גם כשאין הם עוסקים במצוה. אלא, מתרץ הרבי שליט"א: אדרבה,
 היא הנותנת. רבנו הזקן רוצה הרי לומר שהארת השכינה מאירה בדרך מקיף על כל הנפש הבהמית ועל כל הגוף (כפי שאומר הלשון "מראשו
 ועד רגליו") ולא רק על אותו חלק בגוף או אותו כוח של הנפש הבהמית המבצע את המצוה בפועל. לכן מביא רבנו הזקן מאמר חכמינו ז"ל
 זה, המדבר אודות כל בי עשרה – גם כשאין הם בשעת מעשה עוסקים במצוה – ובכל זאת שורה השכינה עליהם – בדרך מקיף על כל פנים.
 10. הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א: "צ"ע – שה"ה נכלל באור ה'. ולא עוד – "שנכלל ממש". 11. לט, א.

המשך ביאור למס' מנחות ליום שבת קודש עמ' א

מחשבת שקר. 1
 עוד מקשה הגמרא: עָגַל של עולה או שלמים וּפָר של חטאת שֶׁשֶׁחָמַן 2
 לְשׁוֹם פֶּסַח וְאִשֶּׁם לִירֵצוֹ, דְּהָרִי עָגַל וּפָר בְּפֶסַח וְאִשֶּׁם לִיבֹא, שֶׁכֵּן 3
 הם באים רק מן הצאן, והדבר מוכיח שהם חטאת ולא פסח או אשם, 4

ואם כן לשיטת רבי שמעון אין לה למחשבת שינוי קודש זו לפוסלם. 5
 מסיקה הגמרא: אֵין הָכִי נִמְי, ולדעת רבי שמעון גם עגל עולה ופר 6
 חטאת שנשחטו לשם פסח כשרים ומרצים, ואין בהם משום שינוי 7
 קודש משום שניכר לכל שאינם פסח, 8

מחבת זו לשם מאפה של מרחשת, אבל אין כוונתו לקמוץ לשם
 שיחול בה שם מנחה אחרת, ומחשבה בְּמִנְחָה – על הכלין לא פְּסֻלָּה.
 אבל אם קמץ מנחת מחבת לשום מנחת מרחשת, בְּמִנְחָה דְּפֻסְלָה
 כִּהָּ מְחַשְׁבָּה קֵאָ מְחַשְׁב – הלא הוא מחשב את מחשבת השינוי על
 שם המנחה שמחשבת פיגול פוסלת בה.
 מקשה הגמרא: וְהָא תַנָּא בברייתא שמפני ש'מעשיה מוכיחין עליה'
 קֵאָמְר רבי שמעון שהיא כשירה, ואם כן יש לו להכשיר גם מנחת
 מחבת לשם מנחת מרחשת.
 מתרצת הגמרא: הֵכִי קֵאָמְר, אִם עַל גַּב דְּמְחַשְׁבָּה מִינְכֵר הִיא –
 אפילו שניכר על מחשבת שינוי שהיא שקר, [ו]אם כן שכל שכן יש
 לומר שתיפסל משום מחשבת שקר זו כדי שלא יאמרו שמותר
 לשנות בקרבנות, מכל מקום היא כשירה, משום שמחשבה על הכלי
 אינה פוסלת משום שינוי קודש. ומאי 'אבל בְּבָחִים אֵינוּ בְּן' שאמר
 רבי שמעון, שאף על גב שהיה מקום להכשיר זבחים שנשחטו שלא
 לשמם משום דְּשִׁחִיטָה אַחַת לזבחים בִּזְבֻלָּן וְרִיקָה אַחַת לְבִזְבֻלָּן
 וקבלה אַחַת לְבִזְבֻלָּן, ומאחר שאין ניכר על מחשבת השינוי בהם
 שהיא שקר אין לחשוש שמא יאמרו שמותר לשנות בקרבנות, מכל
 מקום שינוי קודש פוסל בהם, משום שבְּבָחִים דְּפֻסְלָה בִּיהּ מְחַשְׁבָּה
 קֵאָ מְחַשְׁב, כלומר בעצם שם הקרבן הוא מחשב לשנות ולא רק
 בצורתו.
 אִמְר ליה רב אחא בְּרִיה דְּרַבָּא לְרַב אַשִּׁי, לשיטתך שלא הכשיר
 רבי שמעון אלא במחשבת שינוי על הכלי ולא על המנחה, בקומץ
 מנחה דְּרַבָּה מְשֻׁם בְּלִוְלָה אִמְר אִמְר רַבִּי שְׁמַעוֹן שהיא כשירה,
 הלא באופן זה ודאי מחשבתו אינה על צורת הכלי אלא על עצם שם
 המנחה.
 אִמְר ליה רב אשי, מכיון שלא הזכיר 'מנחה' אלא אמר 'לשם
 בלולה' בלבד, דבריו מתפרשים לשום בְּלִוְלָה בְּעַלְמָא, כלומר לשם
 צורה אחרת של דבר בלול ולא לשם מין מנחה אחרת, ומחשבת
 הבל בעלמא היא ואינה פוסלת.
 מקשה הגמרא: אִי הֵכִי כששוחט עולה לשום שְׁלָמִים מבלי להזכיר
 תיבת 'קרבן' נְמִי יש לפרש בדבריו ששוחט לשום שְׁלָמִים בְּעַלְמָא,
 כלומר לשם שתעשה עולה זו שלום ביני לבין קוני, ולא לשם קרבן
 שלמים.
 מתרצת הגמרא: הֵכִי הִשְׁתָּא – וכי יש לדמות שלמים לבלולה, הלא
 הֵתָם בשלמים הִזְבַּח גִּזְפָּה אִיקְרִי –[נקרא] 'שְׁלָמִים', דְּהִרִי בְּתִיב
 [ויקרא יא 5] 'הַמְקַרֵּיב אֶת דָּם הַשְּׁלָמִים', וכן נאמר (שם יד) 'הַזֹּרֵק אֶת
 דָּם הַשְּׁלָמִים', ועל כן כששוחט עולה לשם 'שלמים' משמעות דבריו
 היא לשם קרבן שלמים בדווקא. אבל הֵבָא, מְנַחָה גִּזְפָּה מִי אִיקְרִי
 –[וכי נקראת] בְּלִוְלָה, הלא 'זָבַל מְנַחָה בְּלִוְלָה בְּשִׁמּוֹן' בְּתִיב ולא
 'בלולה' בלבד, הרי לנו כי 'בְּלִוְלָה בְּשִׁמּוֹן' אִיקְרִי, אבל 'בְּלִוְלָה'
 סְתָמָא לֹא אִיקְרִי. על כן אם קמץ לשם 'בלולה' בלא להזכיר תיבת
 'מנחה', אין במשמעות דבריו לשם מנחה בלולה בדווקא.
 מפרשת הגמרא במה נחלקו שלשת אמוראים אלו המבארים את
 דברי רבי שמעון: בְּלִוְלָה אמוראים ורבא ורב אשי, בְּרַבָּה לֹא אִמְרִי
 ששינוי קודש אינו פוסל במנחה לפי שמעשיה מוכיחים עליה, משום
 דְּאִדְרַבָּה, בְּמְחַשְׁבָּה דְּמִנְכֵרָא יוֹתֵר מִסְתַּבֵּר לומר דְּפֻסְלָה רְחֻמְנָא,
 כדי שלא יאמרו שמותר לשנות בקדשים. ורבא ורב אשי, בְּרַבָּה לֹא
 אִמְרִי שטעמו של רבי שמעון הוא משום דרשת 'זאת תורת המנחה',
 משום ש'זאת תורת' לֹא מְשַׁמַּע לָהּ לדרוש שתורה אחת לכל
 המנחות.
 ורבא ורבא, בְּרַב אַשִּׁי לֹא אִמְרִי שרק באופן שלא הזכיר שם מנחה
 הכשיר רבי שמעון, מְשֻׁם שְׁהוֹקְשָׁה לָהֶם עַל פִּירוּשׁ זֶה כְּקוּשְׁיָא דְּרַב
 אַחָא בְּרִיה דְּרַבָּא, שאם כן מדוע הכשיר רבי שמעון בחריבה לשם
 בלולה.
 מביאה הגמרא אמורא שהסתפק בפירוש דברי רבי שמעון: מִילְתָּא
 דְּפִשְׁטָא לִיהּ לְרַבָּה לְהָא גִּיסָא, וְלְרַבָּא לְהָא גִּיסָא, מִיפְעִיא לִיהּ
 לְרַב הוֹשַׁעְיָא – מה שהיה פשוט לרבא כצד זה שמחשבה שניכר בה
 שהיא שקר אינה פוסלת, ולרבא היה פשוט להיפך שיותר מסתבר
 לפסול בה מאשר במחשבה שאינה ניכרת, לרב הושעיא היה ספק
 בדבר זה. דְּבַעֲי רַב הוֹשַׁעְיָא, וְאִמְרִי לָהּ –[ויש אמרים] בְּעָא מִינֵיהּ
 רַב הוֹשַׁעְיָא כֵּן מְרַבֵּי אִפִּי, הַקּוֹמֵץ מְנַחָה לְשׁוּם זָבַח בַּהֲמָה,

ומאי 'שאינ המנחות דומות לזבחים' שאמר רבי שמעון, כוונתו לרוב
 זבחים שנפסלים משום שינוי קודש, אבל מקצת מהזבחים אכן דינם
 כמנחות ואינם נפסלים.
 הגמרא מביאה תירוץ נוסף על הסתירה בדברי רבי שמעון שהובאה
 לעיל (ב): רַבָּא אִמְר, לֹא קִשְׁיָא, בְּאֵן – בברייתא שהכשיר רבי
 שמעון מנחות שלא לשמן מדובר בְּקוּמִין מְנַחָה אַחַת לְשׁוּם –[לשם]
 מְנַחָה אַחַת, ואילו בְּאֵן – בברייתא השניה שפסל רבי שמעון מנחות
 שלא לשמן מדובר בְּקוּמִין מְנַחָה לְשׁוּם זָבַח של קרבנות בעלי חיים.
 מְנַחָה לְשׁוּם מְנַחָה אַחַת כשירה משום שנאמר (ויקרא יז) 'וְזֹאת
 תֹּרַת הַמְּנַחָה, ומכאן שתורה אחת לְכָל הַמְּנַחֹת, ולפיכך שינוי
 מחשבה ממנחה אינו נחשב לשינוי קודש. אבל קמיצת מְנַחָה
 לְשׁוּם זָבַח נחשבת לשינוי קודש, שהרי 'וְזֹאת תֹּרַת הַמְּנַחָה וְזָבַח'
 לֹא בְּתִיב, ואין תורה אחת למנחות וזבחים.
 מקשה הגמרא: וְהָא תַנָּא בברייתא, שְׁמַפְנִי שְׁמַעְשִׂיהּ מוֹכִיחִין
 עָלֶיהָ קֵאָמְר רבי שמעון שמחבת לשם מרחשת כשירה, ואם כן יש
 לו להכשיר גם מנחה לשם זבח.
 מתרצת הגמרא: הֵכִי קֵאָמְר, אִם עַל גַּב דְּמְחַשְׁבָּה דְּלֹא מִינְכֵרָא
 הִיא – אפילו שאין ניכר על מחשבת שינוי במנחות שהיא אמיתית
 אלא אדרבה ניכר עליה שהיא שקר, ואם כן שכל שכן יש לומר
 שתיפסל משום מחשבת שקר זו כדי שלא יאמרו שמותר לשנות
 בקרבנות, מכל מקום היא כשירה, משום שנאמר 'וְזֹאת תֹּרַת
 הַמְּנַחָה' ללמדנו שתורה אחת לְכָל הַמְּנַחֹת. ומאי 'אבל בְּבָחִים
 אֵינוּ בְּן, שחיטה אחת לכולן' שאמר רבי שמעון, אלא כך הוא ביאור
 דברי רבי שמעון אלו, אִם עַל גַּב שהיה מקום להכשיר זבחים
 שנשחטו שלא לשמם משום דְּשִׁחִיטָה אַחַת לזבחים בִּזְבֻלָּן, ומאחר
 שאין ניכר שהיא מחשבת שינוי אין לחשוש שמא יאמרו שמותר
 לשנות בזבחים. ומכל מקום שינוי קודש פוסל בהם, שכן 'וְזֹאת תֹּרַת
 הַמְּנַחָה וְזָבַח' לֹא בְּתִיב, ולא אמר הכתוב שתורה אחת לכל הזבחים
 כמו שתורה אחת לכל המנחות.
 מקשה הגמרא: אִלָּא מַעֲתָה, חֲטָאת שבאה על אכילת חֶלֶב בשוגג
 שְׁשִׁחֲתָה לְשֵׁם חֲטָאת שבאה על שגגת דם או לְשׁוּם חֲטָאת הבאה
 על שגגת עֲבֹדַת בּוֹכְבִים, וכן חטאת חֶלֶב ששחטה לְשׁוּם חֲטָאת
 נִזִּיר או לְשׁוּם חֲטָאת מְצֹרַע, תֵּהָא כְּשִׁירָה וְאִם תְּרַבָּה. דְּהִרִי אִמְר
 רְחֻמְנָא [ויקרא יח] 'וְזֹאת תֹּרַת הַחֲטָאת, ואף כאן יש לדרוש שתורה
 אחת לְכָל חֲטָאוֹת כמו שדורש רבי שמעון במנחות, ולא תפסול
 מחשבת שינוי מחטאת אחת לחבירתה, והרי שינוי בזבחים (ב).
 שחטאת שנשחטה שלא לשמה פסולה.
 מתרצת הגמרא: לְדַעַת רַבִּי שְׁמַעוֹן הֵכִי נְמִי שחטאת לשם חטאת
 אחרת מרצה. וְלְרַבֵּנָן הפוסלים מנחה לשם מנחה אחרת וחולקים על
 דרשת 'זאת תורת המנחה' ודרשת 'זאת תורת החטאת', הָא אִמְר
 [רבא] בחטאת לשם חטאת אחרת, שיש שהיא כשירה ויש שהיא
 פסולה. חֲטָאת חֶלֶב שְׁשִׁחֲתָה לְשׁוּם חֲטָאת דָּם, או לְשׁוּם חֲטָאת
 עֲבֹדַת בּוֹכְבִים כְּשִׁירָה, משום שכל חטאות אלו באות לכפר על
 שגגת כרת ושם אחד להן, ועל כן אין שינוי זה עוקר את שמה של
 החטאת. אבל חטאת חֶלֶב לְשֵׁם חֲטָאת נִזִּיר [או לְשֵׁם חֲטָאת]
 מְצֹרַע פְּסוּלָה, משום דְּהִנֵּי חטאות של נזיר ומצורע עולות בְּהִדְרִייהוּ
 נִינְהוּ – דומות הן לעולות שעיקר תכליתן אינו לכפרה אלא לדרורן,
 וכן חטאות אלו אינן באות לכפר אלא להכשיר, ועל כן אם נשחטה
 חטאת חֶלֶב לשמן הרי היא כחטאת שנשחטה לשם עולה.
 רַב אַחָא בְּרִיה דְּרַבָּא מְתַנִּי לִיהּ לְבִזְבֻלָּה לְפֻסְלָא – שונה את כל
 מימרות רבא אלו לפסול, וגם השוחט חטאת חֶלֶב לשם חטאת דם
 פסולה, שכן נאמר (ויקרא יג) 'וְשִׁחַט אֹתָהּ לְחֲטָאת, ומכאן שצריך
 לשוחטה לְשֵׁם אֹתוֹ חֲטָאת שבשבילה הוקדשה, ולא לשם עבירה
 אחרת.
 הגמרא מביאה תירוץ נוסף על הסתירה בדברי רבי שמעון: רַב אַשִּׁי
 אִמְר, לֹא קִשְׁיָא מדברי רבי שמעון המכשיר בברייתא הראשונה
 מנחות שלא לשמן על מה שפסל אותן בברייתא השניה, משום שְׁבָאן
 בברייתא הראשונה מדובר בְּקוּמִין (מְנַחָה) מְחַבַּת לְשׁוּם מְרַחֶשֶׁת,
 וְבָאן בברייתא השניה מדובר בְּקוּמִין מְנַחָה מְחַבַּת לְשׁוּם מְנַחָה
 מְרַחֶשֶׁת. שאם קמץ (מְנַחָה) מְחַבַּת לְשׁוּם מְרַחֶשֶׁת, בְּמִנְחָא קֵאָ
 מְחַשְׁב – הרי הוא מחשב מחשבת שינוי זו על הכלי, כלומר שתהיה